

kunne heller ikke afvikle Passiverne. Naar man betænkter de praktiske Følger heraf, tror jeg, der er en Grund, mere til at sige, at den nye Del af Lovudkastet, og navnlig §§ 74—77 om Umyndiges undtagne Stilling, hellere burde være borte. Dernæst er der en anden Paragraf angaaende privat Skifte, hvorpaa jeg maa henlede Opmærksomheden; det er § 8. Der staar deri: „I Tilfælde af Uenighed imellem Arvinger, som have begyndt privat Skifte, er enhver Enkelt af dem berettiget til at fordrø Boet opgjort og delt ved Skifteretten i Overensstemmelse med Reglerne for Behandlingen af Dødsboer, i hvilke Arv og Sjæld vedgaas“. Dette er en helt ny Regel; den kendes, saa vidt jeg veed, ikke nu i Praxis. Denne Regel vil kunne medføre, at man aldrig kan vide, om et Bo, der er udgaaet til privat Skifte, atter bliver inddraget under Skifteretten. Naar et Bo, som, efter at have været overtaget af Arvingerne, atter indtages under Skifteretten formedelst Arvingernes Uenighed, er § 8 da at forstaa saaledes, at alt det, Arvingerne have foretaget, er Nul og er gaaet i Stykker? Ere de Handeler, som Arvingerne have gjort, gyldige eller ugyldige? Er det Meningen, at Skifteretten ikke skal respektere dem, eller er det Meningen, at et saadant privat Skifte ikke er gyldigt, forinden Arvingerne have givet hverandre Kvittering? Dette bør afgjøres ved et Lovforslag som dette, og naar der henstaar saadanne praktiske Tvivl, er Lovforslaget efter min Mening temmelig usuldfølgelig. Det var den anden Afdeling af den ny Del af Lovforslaget. — Noget Nyt er egentlig ogsaa, hvad der staar i 4de Kapitel angaaende Behandlingen af Dødsboer, i hvilke Arv og Sjæld vedgaas. De Regler, som gives i dette Kapitel, afvige meget fra de Regler, som nu gælde for ordinære Skifter. Der staar saaledes ganske i Almindelighed i § 51, at der i disse Boer skal forholdsvis saaledes med Boets Behandling, som de myndige Arvinger og de Umyndiges eller Fraværendes Børgere ere enige om at begjære. Det forekommer mig dog imidlertid, at der, naar der skal være offentligt Skifte, maa være visse almindelige Regler, som ikke bør fraviges, der bør være visse Normer, som Arvingerne ikke kunne sætte sig ud over, selv om de ere enige deri. Den ærede Minister vil maaske sige, at Skifteforvalteren her er sat over Børgerne, men jeg beder lagt Mærke til, at ogsaa Boer, i hvilke der ingen Umyndige er, efter Lovforslaget komme ind under Kapitel 4, idet nemlig Lovforslaget har optaget den efter min Mening meget rigtige Regel, at, naar der i et Testament siges, at der skal være

Skiftehold, kunne Arvingerne ikke unddrage sig deraf. Der kan saaledes, som sagt, komme Boer ind under Kapitel 4, i hvilke der kun er myndige Arvinger. Jeg tror imidlertid, at denne almindelige Regel giver Arvingerne altfor stor Magt. — Endvidere fremsættes der i Kapitel 4 en Bestemmelse, som man hidtil ikke har kjendt, nemlig den, at man kan undlade at udstede Proklama. Efter min Forstand hører det til ethvert ordentligt Skiftehold, at der udstedes Proklama. Jeg har altid forslaaet Dødsbofistelse saaledes, at det gaar ud paa at staae Enhver Sit efter en død Mand, men det kan man ikke være vis paa at gjøre, med mindre man benytter Proklama. Denne Indfaldelsesmaade har jo ogsaa været kjendt i vor Lovgivning fra meget gammel Tid af, og der er ingen Grund til at afstaae den nu, da Omsetningerne og Opholdsstederne blive mere væglende, end de nogensinde før have været. Der er saa meget mindre Grund til at afstaae Proklama, som Beføstningen derved jo er høist ubetydelig, især naar man vil nedjætte det Gebyr, som betales til Skifteretten for Proklamas Udstedelse. Jeg finder imidlertid denne Bestemmelse i Kapitel 4, at Proklama kan undlades, endnu uimeligere, fordi det samme Kapitel 4 siger, at de, der ikke melde sig under Boets Behandling, ikke skulle have solidarisk Krav paa Arvingerne. Naar Boet undlades at udstede Proklama, forekommer det mig, at man ikke med Føje kan forlange af Kreditorerne, at de skulle melde sig. Det er Noget, man ikke hidtil har antaget, og jeg ser ikke nogen Grund til at forandre en Praxis, der er saa gammel, og som ligeledes følges i Konkursloven, der jo paabyder, at Proklamas Udstedelse altid skal ske. En anden Sag er det, at der ikke i den nævnte Lov er tillagt Proklama en præklusiv Virkning, men Proklama er paabudt. Spilken Betydning man vil tillægge Proklama overfor Kreditorer og Arvinger, bliver noget Andet. Paa samme Maade er det forudsat i Kapitel 7, at man ogsaa kan undlade at udstede Proklama i private Skifter, men det tror jeg ikke er ganske rigtigt. I alle de Boer, som albeles udgaa fra Skifteretten, er det jo mere en Sag imellem Arvingerne og Kreditorerne, og det er egentlig ikke med Hensyn til dem, jeg forlanger Proklama, ligesom Proklama jo ikke for Dieblilket er lovbestemt for dem. — Dernæst er der Bestemmelsen om Kuratorernes Ansættelse. Jeg antager, at jeg efter min Stilling kan omtale denne Del af Lovforslaget uden at anses for at komme i Berøring med mine egne Interesser. Skjøndt § 32 er noget uklar, forstaaer